

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest numero 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50 ESTRANGER, 2,50 pessetes

INTENCIONS

MONSENYOR TEDESCHINI

Jo desconeixia l'existència de Monsenyor Tedeschini, Nunci del Sant Pare a Espanya. Jo no havia sentit mai parlar de monsenyor Tedeschini. O si n'havia sentit parlar alguna vegada, l'havia oblidat després, perquè tenia altres mals de cap. Jo, en temps de la monarquia, no sabia qui era monsenyor Tedeschini.

Ho he sabut ara, en temps de la República. Potser abans ja actuava monsenyor Tedeschini. Però no donava tanta publicitat, tanta ostentació com ara a la seva actuació. Ara, amb la República, ha tret el nas monsenyor Tedeschini. I després del nas, la resta de la seva persona enfaldillada.

I ha aparegut en l'escenari de la República. Però no com un comparsa, sinó com un protagonista.

Semblava que, advenint la República, havien d'actuar els republicans. Doncs, no: ha actuat monsenyor Tedeschini.

Ha actuat amb el seu gest lent, sumptuós; amb la seva paraula lenta i untuosa; amb el seu somriure llarg i fi de prelat elegant. Ha actuat més que Azaña, més que Besteiro, més que Miquel Maura, més que Lerroux. Adhuc el doctor Marañón, que tanta afició té a exhibir-se, tenia — i té — enveja de monsenyor Tedeschini.

Monsenyor Tedeschini ha pres una gran importància des de l'adveniment de la República ençà. Encara que sembli estrany, encara que sembli que els que havien de prendre importància eren els republicans.

Però hom, de moment, ha oblidat els republicans. Per escoltar i atendre els que en van disfressats, els de conveniència, els que visqueren a costelles de la monarquia i ara volen viure a costelles de la República. Per escoltar i atendre monsenyor Tedeschini i tots els innombrables monsenyors Tedeschinis que volen fer de la República una mena de sagristia.

Monsenyor Tedeschini visita a Alcalà Zamora; monsenyor Tedeschini visita a Lerroux; monsenyor Tedeschini visita a Maura (1); monsenyor Tedeschini visita a

Marcelli Domingo; monsenyor Tedeschini visita a Ferran de los Rios...

Monsenyor Tedeschini assisteix a les sessions del Congrés de la República amb un entusiasme extraordinari. Monsenyor Tedeschini, talment com un ministre o un cap de minoria, fa declaracions als periodistes.

I els altres, els ministres, els diputats, els periodistes, el poble, què fan? No fan res. Deixen fer a monsenyor Tedeschini.

Sense pensar que tal vegada la broma ja dura massa, que tal vegada ja és massa monsenyor Tedeschini. I sense pensar que darrera monsenyor Tedeschini el poble hi veu ço que no vol veure més: l'Església, que durant tants segles ha estat botxi d'Espanya.

Monsenyor Tedeschini, representant del Sant Pare a Espanya, fa l'efecte d'un col·laborador espontani de la República, d'un amic massa interessat, d'un polisson, d'un

home de contraban. I la seva amistat d'ara tan espectacular, no és, als ulls del poble, una garantia per als homes de la República. I no vull pas dir que els homes de la República s'hagin de menjar cada dia un parell de capellans. Està vist, i ben vist, que no se'n menjaran cap: ni aquells que injúrien la República i conspiren contra d'ella.

Però cal tenir un xic de tacte, un xic de discreció, senyors. Cal que no oblideu el poble, cal que penseu que el poble també compta i que mereix, més que monsenyor Tedeschini, la vostra amistat i les vostres atencions, car fou ell qui féu la República i fou ell qui posà el poder en mans vostres. Un poder que us pot prendre el dia que perdi la confiança en vosaltres. I si aquest dia arriba — cosa que voldriem que amb la vostra conducta evitéssiu —, de res no us servirà l'amistat de monsenyor Tedeschini i de ço que hi ha darrera monsenyor Tedeschini.

Ara, darrerament, en ésser proclamat president de la República el senyor Alcalà Zamora, monsenyor Tedeschini ha avençat a primer terme i ha fet un discurs: un discurs un xic inflat i vanitós, amb les cites llatines de consuetud. No podia mancar monsenyor Tedeschini en aquesta festa de la República. No podia deixar d'entrar a escena i dir la seva romansa — més o menys vulgar — el representant del pare de l'Església a la terra, dedicant un ramell de floretes cordials a la República... mentre des de les trones i sagristies segueix fent-se una guerra innoble a la República, sense que el pare de l'Església ni el seu nunci a Espanya hagin fet res perquè cessi aquesta guerra. Per un costat, monsenyor Tedeschini parla de l'amor a Espanya i es fa retratar amb els homes de la República i pren part més o menys activa en els actes de la República. Però no ordena submissió i respecte a la República als que la sabotegen des de la trona i la sagristia.

Per acabar: més República i menys monsenyor Tedeschini.

Lluís CAPDEVILA

Després d'aprovada la Constitució

—Apa, nois! Ja és nostra; però ara, el que no marxarà dret, g rrotaua, i avall!

(1) Quan era ministre. Ara que no ho és, no sé si segueix visitant-lo.

“Frares i dones”

Interessantíssima, aquesta novella de Kallinikov titulada “Mujeres y frailes” i editada per Cenit.

“Mujeres y frailes” és la descripció de la vida en un convent ortodox i al voltant del mateix.

Beloberesk és un monestir situat en un bosc extraordinàriament pintoresc, amb llacs, muntanyes, rosaledes, etc.

Els frares exploten el magnífic paisatge on s'han instal·lat llogant habitacions a estiuejants rics.

Conexedors de les belleses naturals dels indrets, els comerciants de Moscou i de Petersburg van a Beloberesk a matar l'esplín i a curar llur artritis.

Botiguers, banquers van al monestir amb llurs dones i filles, que confien a la solitud dels frares.

Els gats vells del convent s'encarreguen de les dames respectables que són vídues o estan a punt d'enviudar i tenen diners.

Els novicis s'entenen amb les damiselles, i per distreure-les, organitzen caceres, excursions i pic-nics.

Aquesta barreja de frares ben peixats i de dones histèriques no hi ha que dir els conflictes que ocasionen.

Sovint una “demoiselle” ha d'anar a trobar una bruixa perquè li vengui unes herbes, o s'ha d'operar d'una apendicitis, de la que els frares són els únics que en tenen el secret.

“Mujeres y frailes” és un llibre cru fort, masculí. A alguns potser els semblarà eròtic i tal volta obscè.

Nosaltres el trobem absolutament moral i vital i extraordinàriament del nostre gust.

La meva campanya anticlerical

Com que a la Premsa diària no plau la meva campanya anticlerical, mantindré, per mitjà de “La Campana”, contacte amb els que em seguien en aqueixa romàntica aventura.

La campanya anticlerical, que per tot Catalunya vinc fent, no l'he iniciada jo. Va ésser el poble que va tenir primer la idea, que l'ha desenrotllat i li ha donat l'amplada que posteriorment ha assolit.

El descontent que les masses senten per la forma en què s'ha resolt la qüestió religiosa, l'han palesat sense embuts als mítings i actes en què jo he fet ús de la paraula aquests dies.

Vaig dir a les Corts que s'havia de laïcitzar tota la vida pública d'Espanya, que s'havia de suprimir immediatament el presupost de culte i clergat; s'havien de dissoldre a l'acte totes les ordres religioses, expulsar llurs membres i nacionalitzar llurs béns i els de l'Església; que s'havien de controlar dintre dels temples les activitats dels capellans. En una paraula, vaig sostenir que s'havia d'acabar d'una vegada amb la farsa religiosa.

No pocs disgustos m'ha costat aquesta decidida actitud meua. He rebut insults i amenaces de mort dels enemics, i els que semblava que eren amics em tiflen de groller, desequilibrat i indesitjable. Les trones no cessen de tronar contra mi, i els republicans em miren de reüll, no sé si perquè no vaig amb un ciri a la processó o perquè no faig al Parlament de comparsa dels “enchufistes”.

Em queda un consol. Que sóc fidel a les meves propagandes electorals i que amb mi estan els obrers i les joventuts republicanes.

Són aquests importants nuclis d'opinió els que han organitzat els nombrosos actes anticlericals en què jo he pres part i els que s'han de celebrar encara.

Perquè es vegi com està arrelat l'anticlericalisme en el nostre poble i perquè els lectors d'aquest setmanari es facin càrrec de l'acuitat i intensitat amb què se sent ací l'odi a la gent negra, explicarem breument com s'ha desenvolupat la meua campanya.

Va començar aquesta a la província de Lleida amb la conferència de Borges Blan-

ques, Arbeca, i Castellans. Van seguir a la mateixa província els actes de Cervià, Ulldemolins, Tèrmens, Tremp, Fuliola, Agramunt i Artesa de Segre.

Al mateix temps es succeïen els actes anticlericals a la resta de les províncies catalanes. Vaig parlar contra l'ultramontanisme en totes les seves formes a Vilassar de Dalt, Mollet, Figueres, L'Escala, Llorç de Mar, Igualada, Amer, Celrà, Jafre, Sarrià del Ter, Santa Perpètua de la Moguda, Castellar del Vallès, Salt, Moià, Massanet de Cabrenys, La Junquera, Blanes, Sabadell, Sant Pere Pescador, etc.

La campanya ha culminat a les conferències pronunciades a Unió Republicana de Girona i al Centre Federal de Tarragona i al gran comici que va tenir lloc a Monsó (Osca) el dia de Santa Bàrbara.

I no s'ha acabat la croada, malgrat els obstacles que els carcundes amb gorra frigida o sense posen al meu camí.

Als actes ja celebrats seguiran ben aviat d'altres a Montblanch, Papiol, Sant Feliu de Guixols, Navarres, Verdú, Sitges, Anglès, Castellterçol, Armentera, Sant Vicents de Castellet, Montmaneu, Mollerusa, Torroella de Montgrí, Ripollet, Vilanova de la Barca, Cantallops, Graus, Vilosell, Pobla de Cièrvoles, Torregrossa, etc.

Així, que si als enemics de l'ànima—clericalisme, caciquisme, “enchufisme”—els pica el que fins ara he fet, en lo successiu tindran molt més encara que gratar.

ANGEL SAMBLANCAT

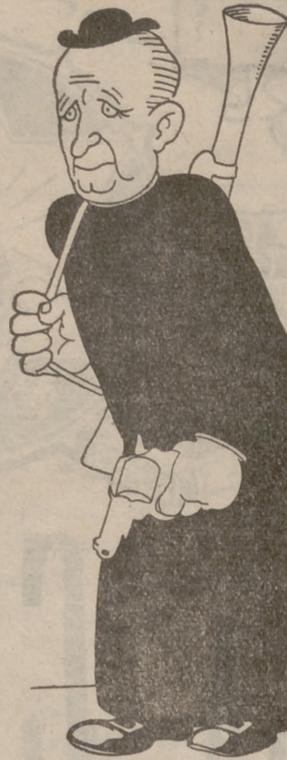
Madrid vist per una esclatxa

LA ELECCIÓ PRESIDENCIAL

Sentit, el dia 9 al matí, pel carrer de la Flor. Un grup de xicotes, madrilenyíssimes que es dirigeixen al treball, parlen de diverses coses. I una d'elles, amb l'accent més seriós, demana:

—Oye, tú: ¿dice que mañana ya tendremos rey?

Dediquem la anècdota, rigorosament autèntica, als defensors i defensores del vot femení.

—El pa, l'hem de defensar a mossegades...

L'ALCALÀ ZAMORA AL PALAU PRESIDENCIAL

No hi ha pas cap dubte que el President de la República és, si no un home completament feliç, un dels mortals més feliços del món.

A l'any just de declarar-se republicà en un memorable míting, a València, ocupava la Presidència del primer Govern de la República. I, a l'any just de signar el manifest del Govern Provisional de desembre, entrava al Palau d'Orient, amb la màxima investidura de la nació, per ocupar el lloc que tan indignament havien ocupat els Borbons i la seva nissaga.

El senyor Alcalà Zamora ha tingut un gest de modèstia remarcabilíssim: no dorm al Palau Presidencial. Va a la residència d'Orient com aniria a una oficina. I el dia que finixi el seu mandat presidencial, tornarà a ésser el polític i l'advocat auster que no haurà canviat de pis ni per anar a ocupar el més alt lloc de la nació.

I pensar que En Milà i Camps, així que entrà a la Diputació de Barcelona es féu construir una cuina per ell!

ELS ESCACS I EL PALAU D'ORIENT

Com és natural, de la conversió de l'antic Palau reial en Palau Presidencial, se n'ha fet un “chiste”. És aquest:

—Ahora en el Palacio de Oriente no se podrá jugar al ajedrez.

—...?

—No. Porque no hay reyes ni caballos...

—Pero, en cambio, hay Torres...

Hom sap, en efecte, que aquest és el segon cognom del senyor Alcalà Zamora.

LA CRISI

Després de l'elecció, de la promesa, de la triomfal entrada del President al Palau d'Orient, la crisi.

Una crisi que ha constituït un “deslinde de campos” i que ha representat un triomf resonant per Catalunya.

Els radicals, amb En Lerroix al front han format “rancho aparte”, i encara que un servidor no és lerroixista, considera que, essent indispensable un partit organitzat que pugui recollir el poder quan soni l'hora que els socialistes passin a l'oposició, cap persona no el podia presidir millor que el primer ministre d'Estat de la República Espanyola.

¿Serà En Lerroix el Poincaré d'Espanya?

Tal vegada. De més verdes se'n maduren

La tornada d'En Quicu

Els diaris ens ho han dit ben clar: En Quicu Ganyotes torna cap ací per dedicar-se—amb tota activitat—a la política. Es veu que ja té bó el gargamelló i no li farà mai tota la xerrameca que haurà d'emprar per reconquerir els adeptes perduts. La mitja anyada de República es veu que li ha servit de convalescència. El seu silenci forçat li ha anat “la mar” de bé i ha pogut reposar de la intervenció quirúrgica a l'anglesa de què va ésser objecte.

No dubtem pas que torni. Als ambaixadors lligaires que l'anaren a cercar com a suro salvavides del seu partit, no els devia pas costar gaire convèncer-lo. Amb les ganes que tenia de tornar, pobret! Ja no es recordava, ben segur, ni ell ni els altres, d'aquelles manifestacions del 14 d'Abril, a les Rambles, on ressonava el “Mori Cambó!” com una mostra de la molta estimació que el poble li té.

Que torni, que torni; a nosaltres, els homes com Cambó no ens agrada que estiguin lluny de les veus de tothom. Ens agrada poder-los veure ben de prop, per estirar-los les orelles de tant en tant. Nosaltres som dels que voldríem que no haguessin marxat ni Cambó ni Anido ni Sotelo ni Sales ni cap altre dels que ens han turmentat quaranta anys seguits en convivència amb En Cametes. I que torni aquest, també; ens agradaria veure'l en la millor de les recepcions que li seria feta.

No oblidem, però, si torna Cambó, que ell ha estat sempre un puntal de la monarquia. Que darrerament ha sostingut converses i entrevistes amb l'ex-monarca. No hem de fiar-nos de la seva activitat comercial ni dels seus viatges sovintejats sota la capa de l'art i les lletres. Cambó, quan fa la viuviu des del terrat de la Via Laietana, treballa per fer tornar el què no volem que torni. Quan s'embarca en el seu iot “Catalònia” i va a Terra Santa, és per madurar un pla polític que ens corsequi més del que no ho estem. I, quan parla, amagada entre la seva peroració de financier, hi ha una oració de càstig per la terra que ens ha vist néixer.

Cambó tornarà; n'estem segurs. I, si les eleccions número seixanta-nou no fossin demà, seria diputat de la República per vergonya de tots plegats. Des del Parlament, aleshores—iniciaria la més gran de les conspiracions contra Catalunya, proposant una nova autonomia que encara porta a la butxaca d'ençà del 13 de setembre de 1923.

DOMÈNEC DHUMENGE

“El Pasquí del Poble”

Ha sortit i s'ha posat ja a la venda a tots els quioscos i llibreries el desè fascicle de la col·lecció “El Pasquí del Poble”, que publica el nostre volgut company Angel Samblancat.

El nou pamflet d'En Samblancat porta per títol “Bueyes al yugo”, i és un acre aiguafort de la vida matrimonial i una defensa, per tant, del divorci i de l'amor alliberat de tota mena de prejudicis, coaccions i controls.

La narració “Bueyes al yugo” va seguida d'un diàleg titulat “El mal ladrón”, ple d'humorisme i que serà molt celebrat pel que el llegeixin.

“El Pasquí del Poble” es ven a tot arreu al preu de trenta cèntims.

Les coses a mitges

Tenim la Constitució nova: la del segle xx. La primera de les Cartes constitucionals que es dona Espanya en aquest segle. No creiem pas que sigui la darrera constitució del 1900. La revolució russa fa el seu fet, i la seva influència és decisiva en la nova organització social i política del món. Els que no veuen això, és que són curts de vista o inconscients. El nou món que s'està gestant sota els auspicis de la III Internacional farà via ben aviat arreu dels pobles, i un nou pas serà donat vers la veritable justícia social, aquella que ens ha de posar en un peu d'igualtat davant del fet econòmic, com en els moments enlluernadors del 93 ens posava davant de les noves taules de la llei dels drets de l'home.

La revolució leninista obrirà al món un nou camí cap a la justícia definitiva. Qui tingues vint anys, per emprendre el camí amb els minyons que tenen fe i entusiasme per l'estel acompanyat de la falç i el martell! Qui tingues una joventut veritable, per ésser amb ells en les hores d'afany i de perills que els esperen! Quina pena veure'ls marxar carretera enllà, amb dalit, amb l'alegria de la lluita, amb fe, mentre els altres restem vora el camí treballant en el sole com cada dia.

Hi ha els que creuen que les revolucions són coses immediates, i altres que creuen en els processos històrics necessaris per arribar a una finalitat revolucionària. La revolució espanyola ha arribat amb cent trenta anys de retard. Ni el pas de Napoleó per la península no va influir per res en la necessària evolució de la societat humana. Hem viscut cent trenta anys més sota un règim feudal i catòlic perfectament cavernícola. En aquesta revolució d'ara hem tingut més en compte les mirades d'Europa que no pas la necessitat immediata revolucionària. Fèiem una revolució amb por; amb por d'excedir-nos. Els revolucionaris hispànics temeren els aldarulls, els enurts, les protestes, les revolucions excessives, per por de no passar com a civilitzats. Sis mesos després entrem en un període normal, constitucional, com si no hagués passat res.

Es veritat que hi ha quelcom canviat: el fet polític. Però no és menys veritat que no hi ha res canviat: el fet econòmic.

Estem com estàvem. Camí d'una evolució, camí d'una revolucioneta que serà un pas més. La revolució, però, no ha perdut la seva emoció encara. La revolució encara es palpat. La revolució encara pot donar un entusiasme veridic i atèntic a les masses, que confien encara en el futur. Això no vol pas dir que hi hagi decepcions fonamentals. Tota revolució—ho diu Trotski, amb la seva gran autoritat, en el primer volum de la Història de la revolució russa—

porta poc després la desfeta del bloc revolucionari triomfant, perquè uns volen anar massa depressa, i altres massa poc a poc; neix un escepticisme, i guanyen les dretes, que són les úniques que, per sistema i per necessitat, estan sempre perfectament organitzades. El bloc revolucionari s'ha desfet. També es desfèu a Alemanya. Però n'hi hagué prou amb l'intent facciós de von Kapp, per liquidar d'un cop tota la reacció amagada als palaus i als castells.

Això és un lleial advertiment a la dieta.

Als de l'esquerra no cal dir-los res. Inicien ara el seu calvari polític, fins a assolir el seu triomf. Els que no van amb ells per cansament, per manca d'esperit combatiu, per fadiga, però que creuen que són els homes de l'esdevenidor, el que han de fer és facilitar-los el camí, per tal que el seu triomf sigui més aviat que no pas aquesta darrera revolució espanyola, que ha estat la darrera revolució política, com digué Alcalá Zanoara, que s'operava en aquest país.

FRANCESC MADRID

Correu de l'Estranger

RÚSSIA

Es pot tenir l'opinió que es vulgui sobre el règim soviètic, però cal admetre, si hom no vol pecar de sectari, que realitza un experiment transcendental en l'evolució de la humanitat.

Però cal no oblidar, tanmateix, que la civilització russa no és la civilització europea. Rússia és un poble mig oriental; i un règim que pot respondre admirablement a les necessitats vitals de la seva organització nacional, podria fracassar totalment, en ésser transportat, sense les necessàries modificacions, a civilitzacions i races diferents i fins contràries.

El règim soviètic, que en l'aspecte material no ha pogut portar encara Rússia a un estat de prosperitat, ha aconseguit, en canvi, arribar a una estabilitat política i social que prou voldrien per a elles moltes nacions burgeses.

La tasca ha estat dura, certament. Lenin, que fou, abans que tot, un filòsof, sabia prou bé com era difícil, en un règim col·lectivista, organitzar el treball: no ignorava pas que la peresa és tan inherent a l'home com la pesantor als objectes.

Fer treballar el poble rus després d'anys i anys d'una guerra depriment, no era pas cosa fàcil! Els mitjans a què hom hagué de recórrer foren terribles. Però Lenin i els seus companys comprenien perfectament que l'estabilitat del règim depenia essencialment de l'organització del treball.

Avui, en fi, tots els observadors imparcials estan d'acord en què la vida social a la República dels Soviets és millor que en temps dels tsars. Actualment, el governament soviètic està constituït per una congregació dominant que comprèn vora un milió i mig de ciutadans funcionaris, encarregats d'un servei públic de control, de direcció i de propaganda, i que, mitjançant un formidable contingent policíac, imposa la seva voluntat a una població, mig inculta encara, de 170 milions d'homes. Però Lenin no va oblidar-se de doblar aquesta força material amb una propaganda sentimental i moral que ara comença a donar els seus fruits més generosos.

Lenin, encara que emancipat en absolut, va sense dir, de tota creença religiosa, sabia que les multituds no poden ésser dirigides més que pel sentiment religiós. Una religió no és altra cosa que un conjunt de creences comunes pregonament incrustades en l'àni-

ma humana. I ell, en realitat, va crear una religió nova, i talment com els primers cristians van acceptar una vida miserable en l'esperança d'un paradís problemàtic, els comunistes russos s'han resignat als treballs més difícils, a una existència ascètica, en l'esperança — certa — d'una millor i més justa organització social per al futur.

Les classes selectes soviètiques estan així animades d'una gran i magnífica passió pel progrés; i el bolxevisme pot ésser ja avui considerat, a Rússia, com una ferma i positiva ascensió en el camí del perfeccionament humà.

CRISI DE CONSUM

Hom sosté generalment, sobretot en els medis capitalistes, que la crisi actual és una crisi de superproducció. Però estudiant atentament, desapassionadament, el problema, hom arriba més aviat a una conclusió contrària, és a dir, que es tracta d'una crisi de consum.

¿Per què, si no, cal preguntar-se, al costat de stocks formidables de riquesa hom troba paral·lelament misèries inòides? ¿Per què milions i milions d'éssers humans són privats de llurs mitjans naturals d'existència, mentre hi ha quantitats enormes de productes que no troben compradors? ¿Per què innombrables obrers pateixen fred i fam, quan al Brasil hom llança el café al mar, als Estats Units hom destrueix el cotó i hom crema el blat al Canadà? ¿Per què els progressos de la tècnica, en lloc de portar el benestar al conjunt dels homes, amenacen de portar el món a una catàstrofe?

El dia que el caràcter d'aquesta crisi mundial sigui ben coneguda, es comprendrà millor com és d'absurda i inhumana la pretensió dels capitalistes en tractar de respondre a aquesta crisi de consum per la reducció de salaris, la qual cosa es faria potser a profit d'alguns d'aquests capitalistes, però constituïria un veritable crim contra la col·lectivitat.

I es veurà, a més a més, la necessitat imperiosa de reduir les hores de treball, d'instaurar la setmana de quaranta hores, que reclamen en tots els països les organitzacions obreres, no solament per tal de repartir entre més homes les possibilitats de col·locació en aquest període de crisi, ans per adoptar d'una manera permanent les condicions de treball a les noves condicions de la producció i de la indústria.

Espurnes de la setmana

Un President constitucional: Alcalá Zamora.

Benvingut! Heu estat un home digne, un col·laborador lleial, un adversari honorable. En el moment d'ésser primer President de la República Espanyola, cal saludar-vos amb sincera emoció. Sense vós, la revolució hauria trigat més. Fóreu l'home que agermanàreu totes les voluntats disposades al sacrifici.

Un gran president: Manuel Azaña.

Ve't ací un intel·lectual.

—Els intel·lectuals no serveixen per fer política.

No?

—Doncs, mireu!

Davant del país, una lleialtat clara i sense parella. No tenim res. Cal fer-ho tot. Un home que ha desvinculat la força de l'exèrcit per donar al país un veritable cos armat, és un veritable cap de govern.

No es ben bé això

Fa massa estona que l'amic del café, el qui trobeu a la cantonada o el qui troben fins a la sopa, obre uns ulls com a taronges i es posa el dit entre el nas i la boca i us adverteix que no us queixeu per res, perquè els vostres mots poden ésser sempre "contra la República".

No, amics; no és ben bé això. Si un home mor de gana i cerca treball per traduir-lo en pa per als fills, que no digui res perquè és anar contra la República. Si el nom dels carrers de Barcelona continuen en castellà, no ho observeu, perquè podria sortir-ne perjudicat l'Estatut. Si us queixeu perquè els mestres republicans i catalanitzadors no poden demanar places de l'AJuntament, perquè no són "nacionales", tampoc no en digueu res a ningú, perquè a Marcellí Domingo, a En Llopi, o a l'Ainaud se'ls podria posar una pedreta al fetge.

En què quedem? la República ens ha fet a nosaltres o bé es filla nostra? En el primer cas es troben els republicans "dernier cri", del 14 d'Abril ençà; en el segon, els qui amb la presó o amb persecució de llurs escoles o els qui sofrint com mesells l'han duta a terme. En aquest cas les observacions no són blasmes ni fàstics ni traïcions ni indiferència; és precisament tot el contrari. El pare que estima una filla no ha d'ésser orb davant els defectes de la qui vol fins al sacrifici, i no serà pas un mai ciutadà perquè pretengui corregir-los. Serà un home assenyat, perquè la vol més perfecta. En callar els defectes, es farà responsable en augmentar-los.

Ara bé, d'aquí a bescantar-los, rabejant-se, i fruint en el llot, hi ha un bon tros; serà un padrastrer i no un pare, si ho consent.

A aquesta preparació que tot règim o individu novells necessiten per polir-se, hi hem de contribuir tots, amb altesa de mires excitant-ne les virtuts i refrenant les depravacions perquè els fills que ens doni la República o la persona, d'ací endavant, trobin el camí més lliure d'esbarzers, que no els estripi la pell o els malmeni l'ànima. Perfeccionant els pares, és quan l'educació comença de forjar-se des de la llar a l'Escola i, d'aquí, al carrer, en les fàbriques, en les societats, per fer-ne ciutadans més aptes i més lliures.

El defecte que no s'observa a un fill és com una mena de pedra que, tard o d'hora, us rebot al cap. Per això s'han de dir, observar, corregir, de la manera més planera possible, fins anar pujant de to segons les circumstàncies.

DEMÒFIL CATALA

Un home que ha dit la veritat al país, sense amagar la vergonya de la nostra impotència, és un veritable cap de govern.

Un home que ha trobat en l'ambient de la Cambra una absoluta confiança és un veritable cap de govern.

Ve't ací perquè Manuel Azaña presideix el nou Govern de la República. El primer govern constitucional de la segona República Espanyola.

I ara, què, catalans?

Ara volem el nostre Estatut.

La República era l'alliberament d'Espanya i l'alliberament de Catalunya.

— Què en farà, d'aquest b'rdègàs?
— Com que és tendret, fes-lo amb tomàquet...

—Per què no va a prendre les aigües a Sant Hilari?
—Mentre hi hagi vi, qualsevol pren aigües.

Botons de foc

Hi ha gent que es preocupa del Carnestoltes. Com si no hi haguessin coses més greus que pensar.

No s'encaparrin, que per fer el Carnestoltes ja quedarem bé.

No veieu que hi tenim tanta pràctica?

Catòlics de trabuc i bandera monàrquica! Es inútil que protesteu, és inútil que ompliu de draps els vostres balcons, és inútil que seguïu fent l'ase.

Només hi guanyareu una cosa, si no ens creieu: que el poble republicà us estovi les costelles el dia menys pensat.

I a pesar de la policia.

Hom diu que en el consorci del Port Franc volen enxufar-hi l'infecte "Joaquín" Montaner.

Es que la República no té memòria? Es que la República no té vergonya? Es que la República s'ha fet per enxufar totes les desferres vils que ahir s'ajupien sota les potes de la Dictadura?

Quan hom empresona monàrquics o carlins, ja estem cansats de llegir que "son tratados con toda consideración".

En canvi, estem cansats de no llegir-ho mai quan hom empresona els obrers.

Es que els obrers no són persones?

El senyor Anguera de Sojo, capità general d'Acció Catalana i governador de Barcelona, no sap si s'ha d'aplicar la llei de defensa de la República als que surten a la Rambla amb la bandera monàrquica i criden "Mori la República!"

Demanem la immediata destitució del senyor Anguera de Sojo.

Llegim:

"Los tradicionalistas de Bilbao interpretan la Marcha Real y dan gritos subversivos. — En un banquete tradicionalista que se ha celebrado este mediodía en un edificio de la Rivera, en Bilbao, la orquesta interpretó la "Marcha Real", produciéndose alguna confusión, porque algunos concurrentes profirieron gritos subversivos.

Los agentes de policía dieron cuenta de lo ocurrido a la autoridad, acudiendo rápidamente más agentes. El banquete continuó, pero el edificio fué rodeado por fuerzas de Seguridad.

El diputado señor Oreja se trasladó al Gobierno civil, para protestar de este arde de fuerzas, y el gobernador advirtió que si los gritos continuaban, los agentes tenían la orden de desalojar el local".

Però, quina mena de governadors té la República?

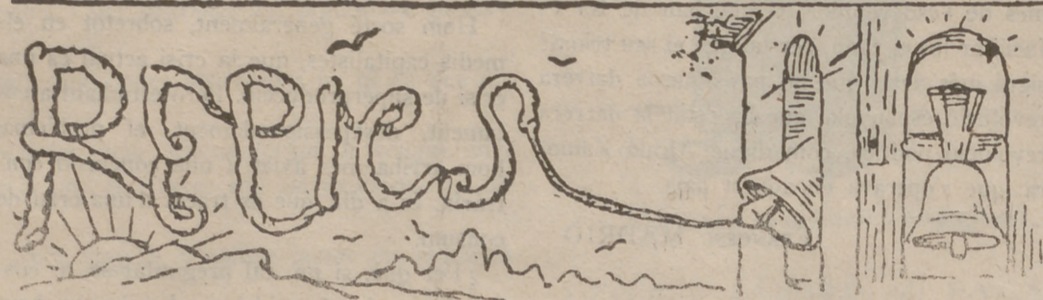
Per aquest camí, anem molt malament, senyors!

El mal exemple de Mussolini s'ha encomanat a Alemanya, el poble que assassinà Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht. Alemanya ja té un Mussolini: es diu Hitler, i és tan lleig i ridícul com Mussolini.

Cal que la Lliga antifeixista mundial lluiti contra aquesta malura innoble que Mussolini pretén escampar pel món.

L'altre dia "La Vanguardia" publicava un editorial francament republicà.

Ja ho veieu: fins La Vanguardia se'n torna republicana!

La Societat d'Estudis Polítics i Econòmics "Unió Catalana" ha publicat un manifest adreçat a l'opinió i exposant el seu programa polític i econòmic.

I saben què és el més important d'aquest programa?

"La repressió, en lo possible—diuen—, dels conflictes socials, que sols aconseguixen pertorbar estèrilment la vida del país."

Sí, vaja. Allò de la comèdia de l'Arús:

"Que el poble sigui un taül i no perdi les creencies; per xò hi ha les conferències de Sant Vicents de Paül."

A Vic, el senyor Gil Robles va pronunciar un discurs revisionista.

I la gent va aclamar, segons diu el "Ciero", al diputat cavernícola.

Quan els seus partidaris ho diuen!

El més distret d'aquest míting fou el discurs del periodista carlí senyor Soler Janer.

Va invocar el patró de Vic, Sant Miquel dels Sants, En Gallifa i Costa, el poeta de Foigaroles, els bisbes Estruch, i Torras i Bages, i no recordem qui més.

Aquí sí que ve bé allò de: "Si que n'anomenen, de pobles..."

Un telegrama d'agència, datat el dia 12 a Nova York, diu:

"Els alts funcionaris de la Internacional Telephone and Telegraph Company, que posseeix la més gran part de les accions de la Companyia Telefónica Nacional d'Espanya, han palesat llur sorpresa davant del projecte de llei presentat a les Corts Constituents d'Espanya anul·lant la concessió.

—Caram, com s'atipa aquest paio!

La República ha donat un indult en el qual ha estat comprès Albiñana, el monàrquic que pretenia organitzar el feixisme a Espanya.

Però en el qual no han estat compresos els noranta-quatre obrers detinguts al carrer de Mercaders durant la passada vaga general.

Tornen Ventosa i Calvell i Cambó, els que impudicament han explotat el nom de Catalunya, els ministres del rei lladre, del rei dels negocis bruts.

Hi ha gent que té la cara molt gruixuda.

Cal que Cambó sigui rebut amb aquell crit magnífic del catorze d'abril.

"Es fa constar que la Companyia contractà amb el Govern espanyol, en 1924, la concessió del servei per un termini de trenta anys. I acaba palesant la confiança que l'afer arribarà a una solució."

Doncs, no, senyors: l'afer no arribarà a una solució, sinó a una dissolució, perquè els senyors de la Internacional Telephone and Telegraph Company no van contractar res amb el Govern espanyol, sinó amb un general embriac i una colla de poca-vergonyes que el voltaven.

I com que aquest embriac i aquests poca-vergonyes no han representat mai legalment un poder del que eren usurpadors, està ben clar que la Internacional Telephone and Telegraph Company va pactar amb qui no tenia representació legal ni poders del país, sinó d'un tirà a qui el poble tragué a cops d'escombra la nit del 14 d'Abril del 1931.

Reunits els obrers de l'Extracció de Sorres de Barcelona, Casa Elizalde i elements del poble davant la tomba del gloriós capità Alexandre Sancho, per tal de rendir tribut d'admiració i adhesió als Màrtirs de la República Espanyola, han sol·licitat que es concedeixi a la seva vídua i orfes la mateixa pensió atorgada a la família de Galàn i García Hernández.

La CAMPANA DE GRACIA es complau a fer seva aquesta sol·licitud, i espera que el senyor Ortega i Gasset, que tant s'ha interessat per la família del turmentat de Montjuïc, farà arribar el prec fins al Govern i no descansarà fins aconseguir que sigui atès, com és de justícia.

El diputat cavernícola senyor Gil Robles, no descansa.

Ara que fins a les cupletistes donen condecoracions, LA CAMPANA DE GRACIA proposa per la Medalla del Treball.

A la conferència que donà dilluns, al saló d'actes de Santa Anna, digué coses tan substancials com aquesta:

"Las derechas españolas estuvieron apartadas de la confección del Censo que dió el triunfo a las izquierdas, y las mujeres, ante este ejemplo, no pueden estar cruzadas de brazos, sino organizarse, prepararse y aperebirse a toda suerte de "negocios" electorales."

Negocis? Que potser el senyor Cavernícola, dic, el senyor Gil Robles, es creu que les dones es dedicaran a fer rodes, o a la compra de vots?

"Se impone la unión de los católicos. Somos los más, pero no lo parecemos"—exclamava el senyor Gil Robles.

"Así es, si así os parece"—que deia Pirandello.

En el cèlebre i comentat discurs, el filòsof Ortega i Gasset va fer una crida als capitalistes, perquè cooperessin, amb esperit de sacrifici, a l'engrandiment de la República.

Tan gran i tan savi com és el senyor Ortega i Gasset, i encara no ha après de conèixer-los, els capitalistes espanyols?

Es veu que, com a bon filòsof, paga cèdula a la lluna...

CASTELLBELL I VILAR

"BARRI BURÉS"

En aquest barri, com en tants altres llocs, tenim d'aquelles bestioles que se'n diuen gossos. En tenim de diverses classes. Avui parlarem d'aquells que van vestits com les persones. Si algun empresari de circ volgués comprar-los, que vingui. Els els daren baratet.

Es d'admirar el que saben fer; això sí, tenen un domador — petit, amb un bigotí gros, igual que una melena de lleó—que els fa creure molt. Un dia els digué: Sindiqueu-vos; i patapum!, tots sindicats. Després els ha dit: Estripeu els carnets; i també patapum!, tots els carnets estripats.

Aquestes bestioles es reuneixen, tots els dies, a la tenda "Casa Calaf", i allí tot són injúries contra el Sindicat. Que si són uns caps calents, que si són uns morts de gana. Però, això — aquests lladrucs — només ho diuen entre ells, mig amagats, perquè per dir ho a la cara els falta "allò" que tenen els homes de debò.

Les seves estúpides aspiracions són fer fracassar el Sindicat. Vosaltres ja no podeu fracassar. No heu estat mai res, perquè no heu estat mai altra cosa que uns fracassats. Però si el Sindicat fracassa, fracassaran els vostres fills, aquells que teniu el deure de defensar i que amb la vostra actuació no feu res més que posar los una argolla al coll, per ésser ells, demà, el que vosaltres sou avui: uns esclaus. Imagineu-vos, doncs, que sou vells. Imagineu-vos els vostres fills esclavitzats com vosaltres ara. Cobrant uns jornals petits, massa petits per alimentar els seus fills, els vostres néts... ¿Què serà de vosaltres, si resteu inútils? Per força, i abandonats per aquesta gent que ara defenseu, haureu de continuar, de vells, la ruta que per gust haureu seguit de joves. La dels gossos perduts; fins que en un recó de camí us sobti la mort, una mort miserable, com els vostres actes.

Companys, sí, us diem companys, amics, germans d'explotació. Es trist això! Es trist que, després de treballar tota la vida, per enriquir, per donar pler amb les nostres amargures i conservar els vicis d'aquests dèspotes de la humanitat, s'hagi d'acabar així, mort en un recó.

Treieu-vos, doncs, aquesta bena dels vostres ulls, i en veure-hi clar, sabreu i complireu el vostre deure. Lluitareu, si no per vosaltres, pels vostres fills, i així podreu trencar aquestes argolles, aquestes cadenes que us lliguen i ens lliguen i oprimeixen. I volen estrangular nos.

PUNT

—Mira si és bona dona, que em diu tot el que passa al seu barri; i així, encara que no vinguin a confessar-se les altres, ja sé tot el que fan.